3) Wnioski Sądu przedstawione w pkt 78–111 wyroku dotyczące części trzeciej zarzutu pierwszego naruszają prawo. Część ta dotyczy braku używania znaku towarowego jako wskazania pochodzenia oraz przedstawionych w tym względzie dowodów. Sąd zastosował błędne kryterium prawne, opierając się na ustaleniach odnoszących się do uznania lub skojarzenia. Prawidłowe stanowisko polega na ustaleniu, czy zainteresowane kręgi postrzegają towar lub usługę oznaczone jedynie zgłoszonym znakiem towarowym – w przeciwieństwie do wszelkiego innego znaku towarowego, jaki także można zawrzeć – jako pochodzące z określonego przedsiębiorstwa, zgodnie z rozumowaniem przedstawionym przez Trybunał w wyroku C-215/14.

4) Wnioski Sądu przedstawione w pkt 144–169 wyroku i we fragmencie zawartym w pkt 177, w którym wskazano, że „mimo bowiem że wykazano, iż sporny znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania w Danii, w Niemczech, w Hiszpanii, we Francji, we Włoszech, w Niderlandach, w Austrii, w Finlandii, w Szwecji i w Zjednoczonym Królestwie", naruszają prawo w zakresie, w jakim dotyczą części czwartej zarzutu pierwszego. Część czwarta dotyczy braku wykazania charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania znaku towarowego w całej Unii Europejskiej. Sąd słusznie stwierdził, że Nestlé nie wykazała, iż znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w całej Unii Europejskiej, a Mondelez nie zamierza kwestionować tego stwierdzenia. Jednak Mondelez nie przyznaje, że Nestlé kiedykolwiek wykazała uzyskanie charakteru odróżniającego przez znak towarowy w 10 państwach członkowskich UE w odniesieniu do towarów, dla których znak towarowy został zarejestrowany, lub w ogóle uzyskanie charakteru odróżniającego. Sąd naruszył prawo, stosując błędne kryterium prawne w odniesieniu do każdego z rozpatrywanych państw członkowskich, przy uwzględnieniu że ani uznanie, ani przyznanie, ani skojarzenie nie są równoważne postrzeganiu przez właściwych konsumentów znaku towarowego jako wskazującego pochodzenie, jak wymaga tego kryterium wskazane przez Trybunał w wyroku C-215/14.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 6 marca 2017 r. – Administration des douanes et droits indirects, Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)/Hubert Clergeau, Jean-Luc Labrousse, Jean-Jacques Berthellemy, Alain Bouchet, Jean-Pierre Dubois, Marcel Géry, Jean-Paul Matrat, Jean-Pierre Paziot, Patrice Raillot.

(Sprawa C-115/17)

(2017/C 178/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Administration des douanes et droits indirects, Etablissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Strona pozwana: Hubert Clergeau, Jean-Luc Labrousse, Jean-Jacques Berthellemy, Alain Bouchet, Jean-Pierre Dubois, Marcel Géry, Jean-Paul Matrat, Jean-Pierre Paziot, Patrice Raillot

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 Karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie skazaniu oskarżonego za uzyskanie nienależnych refundacji eksportowych w drodze oszustw lub niezgodnych z prawdą deklaracji dotyczących rodzaju towarów, w odniesieniu do których zostały złożone wnioski o refundacje, w wypadku gdy w wyniku zmiany przepisów następującej po wystąpieniu okoliczności faktycznych, towary faktycznie wywiezione przez tę osobę zostały objęte tymi refundacjami?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 marca 2017 r. – Reinhard Nagel/Swiss International Air Lines AG

(Sprawa C-116/17)

(2017/C 178/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Reinhard Nagel

Strona pozwana: Swiss International Air Lines AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy przewoźnik lotniczy może dokonać potrącenia zawsze, czy też możliwość potrącenia uzależniona jest od tego, czy prawo krajowe je dopuszcza lub czy sąd uzna je za słuszne?

2) W przypadku, gdy znajduje zastosowanie prawo krajowe lub do sądu należy wydanie rozstrzygnięcia decyzji uznaniowej: Czy odszkodowanie na podstawie art. 7 rozporządzenia ([1]) ma na celu jedynie wynagrodzenie niedogodności i straty czasu doznanych przez pasażerów wskutek odwołania lotu, czy też również naprawienie szkód materialnych?

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu (Rumunia) w dniu 6 marca 2017 r. – Liviu Petru Lupean, Oana Andreea Lupean/OTP BAAK NYRT reprezentowany przez OTPBANK SA reprezentowany przez Sucursala Sibiu, OTP BAAK NYRT reprezentowany przez OTPBANK SA

(Sprawa C-119/17)

(2017/C 178/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Sibiu

Strony

Strona skarżąca: Liviu Petru Lupean, Oana Andreea Lupean

Strona pozwana: OTP BAAK NYRT reprezentowany przez OTPBANK SA reprezentowany przez Sucursala Sibiu, OTP BAAK NYRT reprezentowany przez OTPBANK SA

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 93/[1]3/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ([1]), w związku z ogólną zasadą „in dubio pro consumer", wynikającą z art. 5 ust. 1 zdanie drugie tej dyrektywy, i orzecznictwem Unii, należy interpretować w ten sposób, że warunki umowy kredytu bankowego:

   — które przyznają kredytobiorcy kwotę pieniężną wyrażoną w jednej walucie (walucie obcej) i zobowiązują go do jej spłaty w tej samej walucie (walucie obcej), lecz z okoliczności towarzyszących zawarciu i realizacji umowy kredytu wynika, że w rzeczywistości została udostępniona kwota w innej walucie oraz że waluta rozliczeniowa została zastosowana jedynie wirtualnie i do celów obliczenia kredytu;

   — które przenoszą całe ryzyko związane z oceną zewnętrznej i/lub wewnętrznej wartości waluty rozliczeniowej stosowanej wirtualnie (waluty obcej) na kredytobiorcę (konsumenta), pomimo iż otrzymał on inną walutę płatności, rzeczywiście wykorzystaną;

   — które nakładają zobowiązanie pieniężne na konsumenta do zapłaty, w ramach rat kredytowych, kwot wynikających z różnicy między ratami obliczonymi w walucie rozliczeniowej wirtualnie oferowanej kredytobiorcy a ratami obliczonymi w walucie płatności rzeczywiście wykorzystanej;